

A Fővárosi Ítéltábla jogtanácsos (.....) által képviselt felperesnek a Budapesti 1. sz. Ügyvédi Iroda (.....) által képviselt alperes ellen gazdasági társaság tagjának felelőssége iránti perben a Fővárosi Törvényszék 2017. szeptember 12-én kelt 8.G.40.338/2016/27. számú ítélete ellen a felperes részéről benyújtott fellebbezés folytán - nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 143.100 (száznegyvenháromezer-egyszáz) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A perben nem álló céggel (a továbbiakban társaság) szemben 2015. február 7-én kényszertörlési eljárás indult.

Az eljárásban a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága 2015. október 5-én kelt - a Céglőnyben 2015. közzétett - Kt.01-15-002214/4. számú végzésével a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 118. § (2) bekezdése alapján elrendelte a társaság kényszertörlését. A cégbíróság megállapította, hogy a kényszertörlési eljárás során a társasággal szemben a NAV Dél-budapesti Adóigazgatósága jelentett be követelést, amelynek összesített mértéke 2.824.253 forint. A társaságnak fellelhető vagyona nincs.

A társaság a cégnyilvántartásból 2015. október 27-én hivatalból törlésre került.

Az alperes 2007. november 28-tól a társaság törléséig a társaság tagja volt, szavazati jogának mértéke meghaladta az 50 %-ot, 2007. november 28-tól a társaság kényszer-végelszámolásának 2012. február 14-i elrendeléséig pedig az ügyvezetői tisztséget is betöltötte.

A felperes 2016. január 20-án előterjesztett keresetében a Ctv. 118/A. § (1) bekezdése alapján az alperes korlátlan felelősségének megállapítását kérte a Korlátolt Felelősségű Társaság vele szembeni ki nem elégített 1.789.000 forint kötelezettségéért, továbbá az alperes kötelezését ezen összeg, valamint perköltség megfizetésére. Előadta, hogy a társasággal szembeni kényszertörlési eljárásban 2.824.253 forint hitelezői igényét bejelentette, ebből időközben 1.035.253 forint követelés elévült. A társaság egy bankszámlával rendelkezett az Zrt-nél (a továbbiakban Bank) 2007. december 13. és 2012. január 5. között. Ebben az időszakban a számlára összesen

4.173.513 forint jóváírás érkezett, ebből az alperes az F/6. alatt csatolt kimutatás szerint 25 részletben 3.878.000 forintot kivett, tehát a társaság vagyonával sajátjaként rendelkezett.

A per során hivatkozott továbbá arra, hogy a társaság a is vezetett számlát, az alperes a társaság vezetett számlájáról 2011. április 29-én 1.370.000 forintot vett fel.

Csatolta a társaság 2009. évi társasági adóról szóló 0929 jelű bevallását annak alátámasztására, hogy a társaságnak anyag jellegű és személyi jellegű ráfordítása nem keletkezett, a bevallásban semmilyen költséget nem számolt el, mely bizonyítja, hogy az alperes a pénzeszközöket nem a társaság gazdálkodása érdekében vette fel, azokat nem a társaság működésére fordította. Az alperes által csatolt két számla az adóbevallás adataival ellentétes, ezért azok nem fogadhatók el.

Az alperes 2010-ben 43.000 forintot vett fel a társaság Banknál vezetett bankszámlájáról. A társaság 2010. évi 1029 jelű bevallása szerint sem merült fel anyag-, illetve személyi jellegű ráfordítás, de az alperes számlát nem is csatolt.

A társaság 2011-ben a társasági adóbevallást már nem teljesítette. A társaság 2010-ben és 2011-ben az éves beszámolót nem tette közzé, nem helyezte letétbe, ez a körülmény az alperes terhére értékelendő, a Ctv. 118/B. § (4) bekezdése alapján a bizonyítás az alperest terheli. Az alperes 2012. februárjáig volt a társaság vezető tisztségviselője. Az alperes a felelősség alól akkor mentesülhet, ha készpénzfizetéses számlával igazolja, hogy milyen összegű költségei merültek fel (anyag beszerzés, alvállalkozók, alkalmazottak stb.), a 26 esetben felvett összegeket a társaság működésére fordította. Amennyiben az alperes akár 1 %-ban is nem a társaság működésére fordította a felvett pénzt, már fennáll a felelőssége. Az alperes a 2011. évre nézve sem csatolt számlát. A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 169. § (1)-(2) bekezdése szerint a bizonylatokat 8 évig kell a társaságnak megőriznie. Vitatta, hogy a vállalkozási szerződések, az építési napló, a megrendelő felé tett árajánlat bizonyítaná, hogy az alperes az 5.248.000 (3.835.000 + 43.000 + 1.370.000) forintot a társaság működésére fordította.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérte. Mindenek előtt a követelés vele szembeni elévülésére hivatkozva elévülési kifogást terjesztett elő, vitatta, hogy a társaságnak egyebek mellett személyi jövedelem adó és nyugdíjjárulék fizetési kötelezettsége állhatott fenn, a készpénz-felvételeket nem tette vitássá.

Előadta, hogy a 2009. évre vonatkozóan az iratok 5 éves megőrzési kötelezettsége már megszűnt, ezért azokat már leselejtezte, csak néhány irata maradt meg. A felvett összegeket nem saját céljára használta fel. Az Bank kimutatásából megállapítván a társaság a Gimnáziumban, a társasházban, a Gondnokságnál kivitelezési munkálatokat folytatott, e kivitelezések során alvállalkozókat foglalkoztatott, ezek számára történtek meg a különböző kifizetések.

2009. január 8-a és 2010. január 8-a között a társaság Banknál vezetett számlájára 4.020.292 forint átutalás történt, ebben az időszakban az összes felvét 3.878.000 forint volt, ezek összevetéséből megállapíthatóan sem saját céljaira használta fel a pénzeszközöket. Az átutalt összegek megrendelőktől érkeztek, és a megrendelőkkel kötött megállapodás alapján használta fel anyagköltségekre, munkadíjakra, alvállalkozói kifizetésekre, járulékok kifizetésére.

Csatolta az Kft. és a társaság között 2009. december 22-én a Budapest, ipari társasház egyebek mellett gázelosztó vezetékének hibafeltérési, javítási, tömörre tétele tárgyában létrejött vállalkozási szerződést, 2009. szeptember 18-án kelt számláját, mellyel a társaságnak kiszámlázott a „Budapest, gázvezeték kiváltás jóváhagyott terv szerint” szolgáltatást 220.000 forint összegben, valamint a 2009. október 29-én kelt számláját, mellyel a társaságnak a „Budapest, gázvezeték kiváltás jóváhagyott terv szerint” szolgáltatást 165.000 forint összegben számlázta le, mely számlák a fizetés módjaként a „Kp” megjelölést tüntették fel, és tartalmazták a „fizetve” megjegyzést.

Mellékelte továbbá a TÁRSASHÁZ, Bp. és a társaság között 2009. június 10-én létrejött vállalkozási szerződést, mellyel a társasház megrendelte a társaságtól az előzetes felmérés és terv

után adott árajánlat alapján a társasház alap és felszálló gázvezeték csőcseréjét az épület bekötésétől a külön gázmérőórákig bruttó 3.600.000 forint díj ellenében, 2009. július 7-i határidővel.

Csatolta a által 2009. július 8-án a társaság terhére 625.000 forint értékben kiállított számlát is.

A felvett 1.370.000 forint tekintetében csatolta a Budapest, gázleágazó vezeték kiépítésének munkálatairól a társaság által 2011. április 12-től vezetett építési naplót, mely tartalmazza, hogy a társaság a helyszínen 2010. december 1-jei és 2011. április 25-i határidőkkel munkálatokat végzett a Kft. megrendelése alapján, a szerződés értéke 1.100.000 forint + áfa volt, és bejegyzéseket tartalmaz a munka menetére is. Alperes állította, hogy a felvétel ennek a szerződésnek a teljesítésére szolgáló készpénz felvétel volt, tehát ez is a megkötött szerződések alapján vállalkozás teljesítése érdekében történt.

Az alperes személyesen előadta, hogy az általa felvett pénzt 90-95 %-ban a társaság működtetésére fordította, számlák kifizetésére, gáz és épületkivitelezés céljából anyag, illetőleg adó összegek kifizetésére. Az általa felvett készpénzek a társaság működésére kerültek felhasználásra. A könyvelővel felületes volt a kapcsolat, nem tudta az adóbevalláshoz szükséges adatokat produkálni a könyvelő részére, időközben a kapcsolat meg is romlott, így nem lett módosítva az adóbevallás. A úti munkák költségének fedezése úgy történt, az egész összeg került átutalásra.

Az alperes 2017. április 18-án úgy nyilatkozott, hogy a felelőssége alóli mentesülése tárgyában további bizonyítási indítványa nincs.

A felperes az elévülési kifogás elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes személyesen elismerte, hogy a társaság bankszámláiról felvett összeggel részben sajátjaként rendelkezett, ezért az alperes felel a társaság teljes fennmaradt tartozásáért.

Az elsőfokú bíróság 2017. szeptember 12-én kelt 8.G.40.338/2016/27. számú ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest az alperesnek 127.000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére. Rendelkezett a 107.345 forint illeték állam általi viseléséről. Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a felperes a keresetét a Ctv. - Korlátolt Felelősségű Társaság kényszerszürtölési eljárásának elrendelése 2015. október 5-i időpontjában hatályban volt - 118/A. § (1) bekezdésére alapította. A felperes igazolta a keresetösségi jogát, miszerint a Ctv. 118/C. § (1) bekezdése értelmében hitelező, aki 2.824.253 forint követelését a kényszerszürtölési eljárásban a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága részére bejelentette. A felperes a keresetét a Ctv. 118/C. § (2) bekezdésében foglalt perindításra megszabott 90 napos jogvesztő határidőben terjesztette elő. Az alperes elévülési kifogását a kifejtett indokai alapján megalapozatlannak találta, ezért azt a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:22. § alapján elutasította. Rámutatott, hogy a felperes a keresete összesszerűségét igazolta a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága Kt.01-15-002214/4. sorszámú végzésével, mely megállapította a felperesnek az adós társasággal szemben fennálló, kielégítetlen hitelezői igényét. Az alperesnek a kényszerszürtölési eljárásban lett volna lehetősége a per tárgyát képező hitelezői igény vitatására, melyre nem került sor. Kifejtette, hogy a korlátolt felelősségű társaság tagja főszabályként a társaság tartozásaiért nem felel, azonban a hitelezők védelme érdekében a Ctv. 118/A. § (1) bekezdése értelmében a többségi tag felelősségének áttörését megalapozó tényállás esetén a tag felelősséggel tartozik a jogellenes, vétkes magatartása esetén a kényszerszürtölési eljárás alatt törölt társasággal szembeni követelések kielégítéséért. A felperes a Ctv. 118/A. § (2) bekezdésében foglalt feltételek közül az alperes korlátlan felelősségét megalapozó okként az alperes cég vagyonával sajátjaként rendelkező magatartását jelölte meg. Ezért az Zrt. és a Zrt. kimutatásában feltüntetett készpénzfelvételek vizsgálata volt szükséges.

Rögzítette, hogy a társaság Bank-nál 2007. december 13. és 2012. januárja közötti időszakban vezetett számlát. A csatolt pénzforgalmi kimutatás szerint 2009. február 17. és 2010. február 6.

közötti időszakban az alperes - általa sem vitatottan - 3.878.000 forint összeget vett fel. Az alperes által az alvállalkozók részére történt kifizetések igazolására csatolt három számla alapján megállapítható, hogy az alperes a társaság nevében a Budapest Társasházzal 2009. június 10. napján kötött vállalkozási szerződéssel kapcsolatban részére 220.000 forint összeget fizetett meg, Joó András részére 2009. október 29-én kelt számlája alapján 165.000 forint összeget a Budapest Társasház gázvezeték kiváltására jóváhagyott tervvel kapcsolatban. A kifizetések a társaság cégnyilvántartásban szereplő tevékenysége keretében végzett kivitelezési munkák alapján történtek. Ugyanez állapítható meg az alperes által 2009. július 8. napján kelt alvállalkozó részére készpénzfizetési számlával igazoltan 625.000 forint kifizetése esetében, a Budapest Társasház részére végzett munkára történt a teljesítés, melyet igazolt az alperes által csatolt 2009. június 10-én kelt társaság és a budapesti Társasházzal kötött vállalkozási szerződés és a társasház által kifizetett vállalkozói díjak az Bank forgalmi kimutatása szerint: 2009. június 18-án 1.200.000 forint, 2009. június 29-én 1.200.000 forint, 2009. augusztus 7-én 1.200.000 forint. Az alperes az alvállalkozók csatolt számlái alapján így összesen 1.010.000 forint készpénz kifizetést igazolt az alvállalkozók részére 2009. évben. Az alperes a Budapest Társasház részére a társaság által átadott, 2008. június 9. napján kelt árajánlat és a 2009. június 10. napján kötött vállalkozási szerződés csatolásával igazolta, hogy a társaságnak a vállalkozási szerződés teljesítése során fizetési kötelezettsége keletkezett, így a gázvezeték cső cseréjével kapcsolatos anyagok beszerzése a társaság, mint vállalkozó kötelezettsége volt a vállalkozási szerződés szerint. A társaság Zrt.-nél vezetett számlájáról 2011. április 29-én felvett 1.370.000 forint tekintetében azt rögzítette, hogy az alperes csatolta a 2009. december 22-én kelt vállalkozási szerződést a társaság és az Kft. között, a Budapest ipari társasház gázelosztó vezetékének hiba feltárására, javítására vonatkozó szabványi előírásoknak megfelelő szükséges átalakítására. E szerződés értelmében a munkaterület átadás-átvételének időpontja 2009. december 22. volt és a befejezési határidő 2010. január 6. Az alperes által csatolt építési naplót a társaság a Budapest gáz leágazó vezeték kiépítéséről 2011. április 12. napjától vezette. Az építési napló 1. oldalán a szerződésre vonatkozó adatoknál rögzítésre került, hogy a megrendelő a Kft. és a szerződés kelte 2010. december 1-je, a teljesítési határidő 2011. április 25. és a vállalkozási díj a szerződés alapján 1.100.000 forint + áfa volt. A felperes keresetében 2010. január 1-jétől 2012. szeptember 26. napjáig fennálló időszakra 1.789.000 forint követelést érvényesített. Az alperes számlával igazoltan 1.100.000 forint összeget az alvállalkozók részére kifizetett. Ezt meghaladó készpénzfelveteleket illetően az alperes hivatkozott arra, hogy a társaság által végzett tevékenység céljából került sor. Az alperes által előadottakat támasztották alá az általa csatolt vállalkozási szerződések, valamint az építési napló és abban foglalt szerződésre vonatkozó adatok, miszerint az alperes által felvett készpénzek a hivatkozott kivitelezési munkák során felmerülő költségek fedezetét képezhette. A társaság további vállalkozási szerződéseket kötött, melyek során Gimnázium 2009. február 6-án 60.056 forintot, 2009. szeptember 14-én 80.268 forintot, a Gondnoksága 2010. január 8-án 44.000 forintot, 2009. január 8-án 316.236 forintot átutalt. E befizetések az alperes által előadottakat igazolják, miszerint a csatolt vállalkozási szerződéseken kívül további vállalkozási szerződések kötése is történt a társaság részéről. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a csatolt szerződések és építési napló az alperes előadását valószínűsíti, miszerint a társaság által kötött vállalkozási szerződések teljesítésével összefüggésben kerülhetett sor a készpénzfelvetelekre, egyrészt anyagköltségekre, másrészt munkadíjakra, és alvállalkozók részére történt kifizetésekre, járulékok kifizetésére. Nem volt ezért megállapítható, hogy az alperes a társaság vagyonával sajátjaként rendelkezett.

Az ítélettel szemben a felperes fellebbezett. Elsődlegesen az ítélet keresete szerinti megváltoztatását, az alperes korlátlan felelősségének megállapítását kérte a társaság ki nem elégített 1.789.000 forint kötelezettségéért, továbbá az alperes kötelezését ezen összeg, valamint perköltsége

megfizetésére, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte és abból téves következtetésre jutott. Az alperes az 5.248.000 forint összegű készpénzfeltétellel szemben összesen 1.010.000 forint tekintetében tudta igazolni, hogy a felvett pénzt a cég működésére fordította. Az alperes által csatolt vállalkozási szerződések, árajánlat és építési napló nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az alperes a fennmaradó összeget kétséget kizáróan a társaság működésére fordította. Ezt támasztja alá az alperes 2017. január 3-i tárgyaláson tett személyes nyilatkozata is, mely szerint 90-95%-ban az általa felvett pénzt a Kft. működtetésére fordította. Ezzel alperes elismerte, hogy a felvett pénz egy részével sajátjaként rendelkezett, így kétséget kizáróan megállapítható, hogy alperes a korlátozott tagi felelősségével visszaélt. A hitelezők védelmét szolgáló Ctv. 118/A. § alapján az alperesnek nem csak valószínűsítienie kell, hogy mire kerülhetett felhasználásra a társaság általa felvett vagyona, hanem azt igazolnia kell. Az ítélet jogszabálysértő, mert nem felel meg a Ctv. 118/A. §-nak, mivel az alperes csak valószínűsítette, hogy a felvett összeg a társaság érdekében kerülhetett felhasználásra. Alperes a perben nem jelölte meg azokat a cégeket, ahonnan anyagokat vásárolt, nem jelölt meg alvállalkozókat, akik részére díjat fizetett, nem jelentette be, hogy a cégnek milyen munkavállalói voltak, akik után járulékot kellett fizetnie, maga pedig a cég által benyújtott adóbevallásokkal igazolta, hogy 2009-ben és 2010-ben nem merült fel a cégnél sem anyagjellegű, sem személyi jellegű ráfordítás.

Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróságnak nem azt kell vizsgálnia, hogy az általa érvényesített követeléshez képest alperes milyen összegű költségeket tudott számlával bizonyítani. Alperes felelősség alóli mentesüléséhez az szükséges, hogy az általa felvett 5.248.000 forint tekintetében igazolja, hogy azt teljes egészében a társaság működtetésére fordította. Az elsőfokú bíróság tévesen csak az általa érvényesített követelés vonatkozásában vizsgálta, hogy alperes mire használta fel a felvett összeget. Abban is tévedett az elsőfokú bíróság, hogy az alperes még az érvényesített követelés összegében sem tudta igazolni, hogy a társaság érdekében használta fel.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte helyes indokai alapján, valamint a felperes perköltségben marasztalását. Előadta, hogy nem volt megállapítható, hogy a társaság vagyonával sajátjaként rendelkezett volna. Ellenkezőleg, az általa becsatolt okiratokból egyértelműen megállapítható volt, hogy a pénzeket a cég működésével összefüggő költségek fedezésére vett fel, és az is, hogy ezen felvételeket ténylegesen a vállalkozás működésével összefüggő kiadások fedezésére használta föl. Az elsőfokú bíróság részletes tényállást vett fel, az okiratokat értékelte és a bizonyítékok mérlegelése során helytállóan állapította meg, hogy nem rendelkezett a társaság vagyonával sajátjaként. Ebből következően nem kötelezhető a felperes által követelt összeg megfizetésére. A felperes arra nézve keresetet, hogy neki az 5.248.000 forint készpénz felvételével kellett volna elszámolnia, nem terjesztett elő, ezen hivatkozása másodfokon meg nem engedett keresetváltoztatásnak minősül.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel megalapozatlan.

A kényszertörlési eljárásban törölt korlátozott felelősségű társaság tagjának, vezető tisztségviselőjének felelősségéről a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) rendelkezik.

A Ctv. 2014. július 1-től hatályos 118/A. § (1) bekezdése szerint ha a korlátozott tagi felelősséggel működő céget a cégbíróság kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég - a cég törlésének időpontjában a cégjegyzékbe bejegyzett - volt tagja korlátlanul felel a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig, ha a tag a korlátozott felelősségével visszaélt. Több tag felelőssége egyetemleges.

A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy a korlátozott felelősségükkel visszaéltek azok a tagok, akik tartósan hátrányos üzletpolitikát folytattak, a cég vagyonával sajátjukként rendelkeztek, továbbá azok, akik olyan határozatot hoztak, amelyről tudták vagy az általában elvárható gondosság mellett tudhatták volna, hogy az a cég törvényes működésével nyilvánvalóan ellentétes.

A 118/B. § (1) bekezdése kimondja, ha a cégbíróság a céget kénysztörölési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég vezető tisztségviselője - ideértve a kénysztörölési eljárás előtt a cégjegyzékből törölt vezető tisztségviselőt is - az okozott hátrány erejéig felel a kielégítetlenül maradt hitelezői követelésekért, ha a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, és ezáltal a cég vagyona csökkent, illetve a hitelezők követeléseinek kielégítése megghiúsult. Több vezető tisztségviselő esetén felelősségük egyetemleges.

A (3) bekezdés értelmében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A (4) bekezdés úgy rendelkezik, hogy mentesül a felelősség alól a vezető tisztségviselő, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselői jogviszonya alatt vagy ügyvezetési tevékenysége miatt következett be, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően pedig az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Ha a vezető tisztségviselő a kénysztörölés elrendelését megelőzően vagy a kénysztörölési eljárás alatt nem tett eleget a számviteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy - végelszámolás esetén - nem teljesítette a 98. § (3) bekezdés *a)*, *c)* és *d)* pontja szerinti kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

A 118/C. § (1) bekezdése szerint hitelező az a személy, aki követelését a kénysztörölési eljárásban a 117. § (2) bekezdése szerint bejelentette és követelése jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton, más végrehajtható okiraton alapul vagy nem vitatott vagy elismert, pénz- vagy pénzben kifejezett vagyoni követelés.

A (2) bekezdés szerint a hitelező a keresetét a cég törlését elrendelő jogerős határozat Céglörlésben való közzétételét követő kilencven napos jogvesztő határidőn belül a cég utolsó bejegyzett székhelye szerint illetékes törvényszéken terjesztheti elő.

A jelen ügyben nem volt vitás, hogy az alperes a kénysztörölési eljárásban törölt Kft. „kénysztörölés alatt” társaság törlésének időpontjában a társaság cégjegyzékébe bejegyzett tagja, vezető tisztségviselője volt, felperes a Ctv. 118/C. § (1) bekezdése alapján a Kft. hitelezőjének minősül, mivel a társasággal szembeni jogerős hatósági határozaton alapuló követelését a kénysztörölési eljárásban bejelentette, a kereset előterjesztésére a jogvesztő határidőn belül került sor, amint ezen körülményeket az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította.

Az elsőfokú bíróság azt is helyesen rögzítette, hogy a felperes a jogvesztő határidőn belül a keresetét a korlátolt felelősséggel visszaélő tag korlátolt felelőssége áttörését kimondó Ctv. 118/A. § (1)-(2) bekezdésére alapította, és e körben az alperes korlátlan felelősségének megállapítását arra hivatkozással kérte, hogy az alperes a Kft. vagyonával sajátjaként rendelkezett.

A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bizonyítás indítványozása elmulasztásának, illetve a bizonyítási indítvány elkésztettségének jogkövetkezményei, valamint a

bizonyítás esetleges sikertelensége törvény eltérő rendelkezése hiányában a bizonyításra kötelezett felet terheli.

E jogszabályhely kimondja azt is, hogy a bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni.

A Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

Az elsőfokú bíróság a felperest Pp. 3. § (3) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdése helyes értelmezésével a rá háruló bizonyítási kötelezettségről és bizonyítási teherről a 2016. május 12-én kelt 6. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt végzésével tájékoztatta, e szerint a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes a korlátozott felelősségével visszaélve a cég vagyონával sajátjaként rendelkezett. A felperesnek bizonyítási indítványa nem volt.

A felperes a keresetében és a per során sem tett arra nézve kifejezett tényelőadást, hogy az alperes tagként hogyan, milyen tagi magatartást tanúsítva rendelkezett sajátjaként a Kft. vagyónával. A felperes azon hivatkozásai, hogy az alperes a társaság bankszámlájáról (bankszámláiról) meghatározott pénzüsszegeket vett fel, azokat nem a társaság működésére fordította, az éves beszámolót nem tette közzé, mind olyan hivatkozások, amelyek az alperesnek nem a tagsági jogviszonyából eredő jogaival és kötelezettségeivel függnék össze, hanem azok az ügyvezetői tisztségéhez kapcsolódnak. A fellebbezésben hivatkozott alperesi személyes előadás sem értelmezhető a tagi felelősség elismerésének, hiszen a felvett készpénzek társaság működtetésére fordítása, ennek keretében a számlák, anyagok, adók kifizetése az alperesnek, mint a társaság ügyvezetését és képviselétét ellátó vezető tisztségviselőjének a feladat és hatáskörébe tartozott.

A Ctv. tagra és vezető tisztségviselőre vonatkozó felelősségi alakzata (Ctv. 118/A. § és a 118/B. §) nem mosható össze, a tag és a vezető tisztségviselő más-más magatartásért felel.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat, hogy a korlátozott felelősségű társaság tagjának korlátozott felelősségét feloldó, áttörő szabályt tartalmazott jogutód nélküli megszűnés esetére a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény 50. §-a is, melynek (1) bekezdése értelmében korlátozott felelősségű társaság megszűnése esetén nem hivatkozhatott korlátozott felelősségére az a tag, aki ezzel visszaélt. A (2) bekezdés az (1) bekezdés szerinti felelősséget akkor is megállapíthatónak tartotta, ha a tagok a társaság vagyónával sajátjukként rendelkeztek.

Ez idő szerint a tag jogi személy tartozásaiért való helytállásának általános szabályát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:2. §-a adja meg. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, ha a jogi személy tagja vagy alapítója korlátozott felelősségével visszaélt, és emiatt a jogi személy jogutód nélküli megszűnésekor kielégítetlen hitelezői követelések maradtak fenn, e tartozásokért a tag vagy az alapító korlátlanul köteles helytállni.

A Gárdos Péter/Vékés Lajos által szerkesztett Kommentár a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényhez elnevezésű kommentár ez utóbbi jogi norma vonatkozásában is változatlanul irányadónak tekintett BH2012. 124. számon közzétett eseti döntés kapcsán kifejti, hogy a tag mögöttes helytállási kötelezettsége nélkül működő jogi személyeknél alapesetben nincs a tagoknak vagy alapítóknak olyan jogosultságuk, amely közvetlenül a jogi személy vagyona fölötti rendelkezésre adna számukra lehetőséget. A tagok vagy alapítók és a jogi személy vagyoni elkülönüléséből adódóan a tag vagy alapító e minősége alapján nem jogosult a jogi személy vagyónával rendelkezni, legfeljebb a tagok vagy alapítók döntéshozatalára megszabott rendben fejezheti ki akarátát. A jogi személy vagyónával való rendelkezéshez ügyvezetési jogokra is szükség van, ám ilyenkor, ha a tag egyben vezető tisztségviselő is, a vagyonnal való rendelkezés lehetősége nem a tagi, hanem a vezető tisztségviselői jogokból ered. A vezető tisztségviselők felelősségére

azonban külön szabályrendszer vonatkozik.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint mindez irányadó a társasági vagyonsajátként való rendelkezését szankcionáló Ctv. 118/A. § (1)-(2) bekezdése értelmezése tekintetében is.

A felperes a perben az alperes vezető tisztségviselőkénti felelősségéhez kapcsolható Ctv. 118/B. § (4) bekezdését csak a jogvesztő határidőn túl hívta fel, de még akkor is úgy nyilatkozott, hogy a kereseti kérelmét továbbra is a Ctv. 118/A. §-ára alapítja.

Mivel a Ctv. bizonyítás terhére megfordító 118/B. § (4) bekezdése a perben nem vált alkalmazhatóvá, tekintet nélkül arra, hogy a számviteli mérleg szerinti beszámoló közzétételre került-e, a felperest terhelte változatlanul annak bizonyítása, hogy az alperes a korlátolt tagi felelősségével visszaélve a társaság vagyonával sajátjaként rendelkezett.

A felperes ezt a rá háruló bizonyítási teher ellenére nem bizonyította, ezért a bizonyítása sikertelenségének jogkövetkezményét viselni tartozik.

A kifejtettekből az is következik, hogy az elsőfokú bíróság ugyan tévesen bocsátkozott az alperes vezető tisztségviselői voltához kapcsolódó, és a vezető tisztségviselői felelőssége körében értékelhető magatartások vizsgálatába, érdemben azonban helyes döntést hozott.

Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a fenti eltérő indokolással - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az alperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. április 4.

Dr. Gál Judit s. k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s. k.
előadó bíró

Dr. Molnár József s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Gesztesi Diana
bírószági ügyintéző